

PAUL

školní časopis Jazykového gymnázia Pavla Tigrida, Ostrava-Poruba

---

Editorial

Milá čtenářko, milý čtenáři,
naše škola slaví své třicáté výročí. Určitě jste si toho už všimli taky. Nervózní učitelé, nápis v oknech, zuřivě finišující rekonstrukce venku i uvnitř. Otázka zní, co pro nás těch třicet let vlastně znamená? Studujeme na nádherné (a brzy ještě nádhernější), úspěšné a oblíbené střední škole. Jazykové gymnázium Pavla Tigrida je od svého založení v roce 1991 něčím výjimečným: například svým jazykovým směřováním. Na vysoké úrovni se tady vyučuje šest různých jazyků. Škola se účastní řady mezinárodních jazykových projektů, studenti tradičně obsazují přední místa v celostátních soutěžích v cizích jazycích. Věhlas školy šíří také naši úspěšní maturanti. I oni byli kdysi mladí a ambiciózní. Také oni procházeli stejnými chodbami jako my, seděli ve stejných třídách a pilně studovali. Už před třiceti lety, stejně jako teď my. Že je to dávno? S některými z nich se můžete setkat během pátečního slavnostního programu. Věříme, že to bude důstojná oslava kulatého výročí. Dopoledne se budete moci ve škole zúčastnit slavnostních akcí, workshopů, tance, zpěvu, jazykových soutěží nebo soutěže v sudoku. Akce bude pokračovat oficiálním programem na Hlavní třídě a poté se vrátí zpátky do prostor gymnázia.

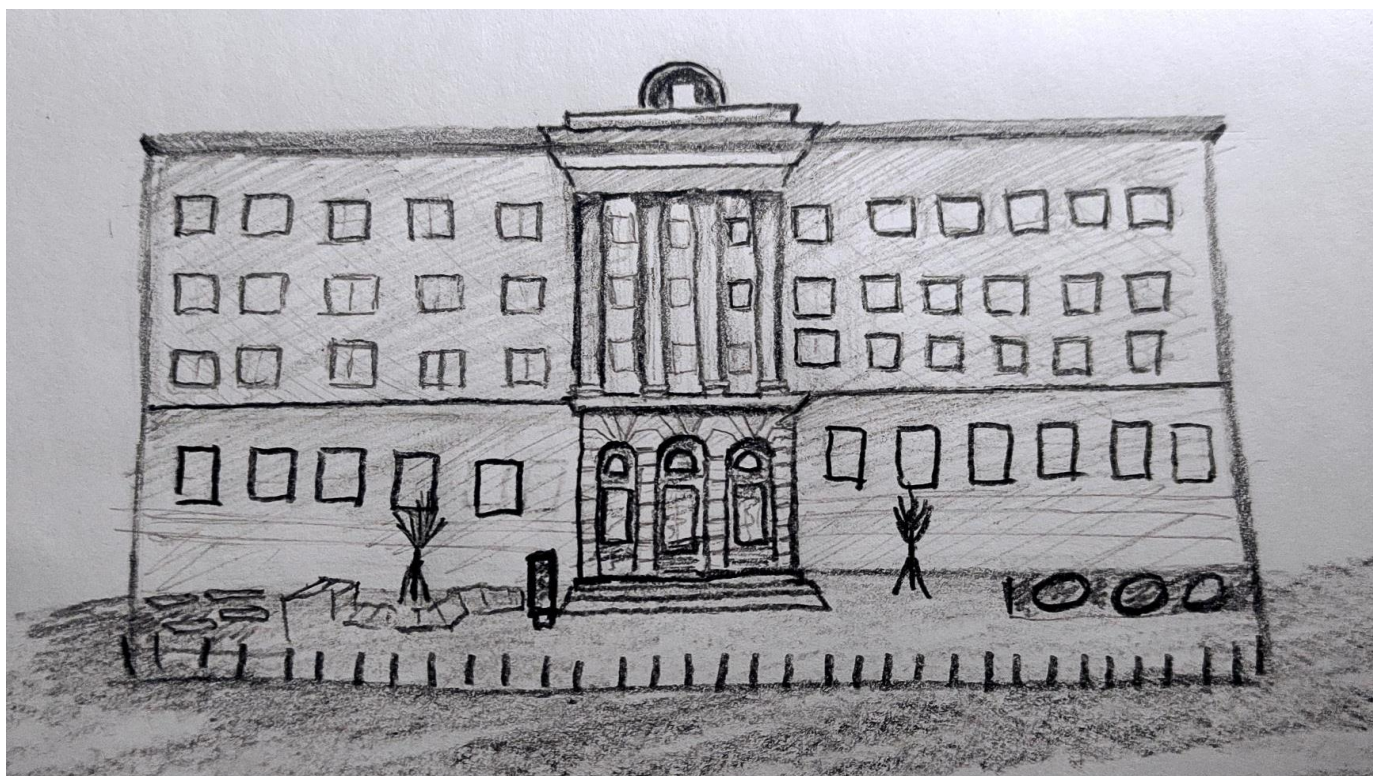
Svou troškou do mlýna chce ke třicátému výročí přispět i náš časopis.

A co se v něm dočtete? Na své působení na gymnáziu budou v rozhovoru vzpomínat ti nejpovolanější – učitelé, kteří s ním spojili velkou část svého života. V sekci „Tohle jsme my“ studenti představí nejružnější prostory školy a prozradí, co tam dělají. V čísle samozřejmě najdete mnohem víc. Cizojazyčné texty, recenze, anketu, kvíz a možná ještě něco... Doufám, že se budete dobře bavit!

*Solomiya Strelbytska
šéfredaktorka časopisu Paul*

P.S. Ráda bych se s vámi rozloučila jako šéfredaktorka časopisu Paul. Byla pro mě skvělá zkušenost jej vést. Je to náročná pozice, bez které by časopis nemohl fungovat. Děkuju všem svým spolupracovníkům, kteří tvrdě dřeli, aby jednotlivá čísla mohla vyjít i v době covidové. Jste borci, že jste do toho šli! Moc mě těší, že Paula dál povede právě Solomiya. Věřím, že časopis bude jen a jen růst a najde si pevné místo na našem gymnáziu. Já už vše budu jen sledovat a přispívat do Paula články, třeba i ve francouzštině.

*Valerie Ďurianová
exšéfredaktorka časopisu Paul*

Každé ráno si cvaknu. Kartou...

Naše gymnázium si připomíná třicáté výročí svého založení. Při té příležitosti jsem se obrátila na ty, kteří na škole působí nejdéle. Znají její každý kout, tvořili její historii, spojili s ní velikánský kus svého života a jsou jí věrní dodnes. Pozvání k rozhovoru přijali Mgr. Milan Koryčan, Mgr. Tomáš Zvolánek a Mgr. Zuzana Batková.

Jak dlouho už učíte na JGPT?

MK: Na JGPT pracuji od roku 1992. Přešel jsem z Gymnázia Havířov, kde jsem po absolvování VŠ a základní vojenské služby učil dva roky.

TZ: Od vzniku gymnázia.

ZB: 26 let.

Pamatujete si váš úplně první den na naší škole?

MK: Pamatuji, protože na začátky nelze zapomenout nikdy. Plný očekávání mě čekal příjemný a ze startu malinký kolektiv kolegů se společnou chutí začít budovat nově vzniklou školu. Jsem vděčný životu za to, že jsem mohl být u toho.

TZ: Ano. Po pohovoru s ředitelkou Šedivou jsem si sundal sako a šel stěhovat lavice do pronajatého patra ZŠ (tehdy Porubská 831).

ZB: Ani moc ne. Jen na první poradu, kde se řešily tzv. křusky. Boty nevhodné do školy.

Jaká je první věc, která vás napadne, když řeknu „moje začátky“?

MK: Začátky, to je nejen mládí, ale také výzva a chuť něco dokázat. Začátky, to je také spousta práce, příprav i vnitřních obav, aby člověk naplnil to, co se od něj očekává.

TZ: Jestli myslíte na JGPT, tak radostné očekávání, které se ale nenaplnilo. Měli jsme být totiž bilingvním gymnáziem.

ZB: Ještě v celku malá škola a jen asi 20 prima kolegů, kteří tvořili bezva partu.

Byli jste v začátcích, před žáky nervózní? Míváte trému ojedinele i nyní?

MK: Ano, určitě jsem trošku byl. Myslím, že je to normální. Dlouholeté učení není podle mého názoru vstupenkou k absolutní jistotě apod. Člověk na sobě musí pracovat neustále a přiměřená, zdravá tréma je pro mě i dnes dobrým odrazovým můstkem k překonávání úkolů i překážek, které na každého člověka denně čekají. Nic není samozřejmě a za vším snažením, které má smysl, stojí určitě práce, úsilí a také poučení z vlastních nedostatků. Tím se může člověk posunout dále.

TZ: Někdy. Třeba když si na bazén zapomenou vzít plavky nebo místo Ruska přinesu mapu Austrálie. Většinou to nikdo nepozná.

ZB: Jako každý začátečník jsem trochu nervózní byla. Tenkrát jsem učila jen dějepis a to jsem musela dělat spoustu příprav.

Změnila škola po dobu vašeho působení nějak svůj charakter?

MK: Myslím, že naše škola si dodnes nese svého specifického ducha. Světové jazyky jsou důležitým prostředkem komunikace v globálním světě ve všech oborech lidské činnosti.

Charakter školy není určitě neměnný a ovlivňuje ho vývoj společnosti, technologie, požadavky systému a neméně také lidé samotní, kteří jsou jeho součástí.

ZB: Změna je obrovská. Nová a větší budova. Šestiletý studijní program a mnoho nových kolegů. Taky je hodně změn v budově nebo kolem ní.

Změnil se nějak za tu dobu styl výuky a celkově přístup k žákům?

MK: Myslím, že ano. Jak jsem zmínil, nic nezůstává strnulé a neměnné. Výuka je mnohotvárná a věčně se proměňující proces. Myslím, že tomu ani jinak být nemůže.

TZ: Podstatně. Díky technickým možnostem.

ZB: Ano, dříve mi připadali žáci vyspělejší a tomu jsem přizpůsobila také přístup k nim. Více se zajímali o události ve škole a byli ochotni se na nich podílet a vymýšlet různé akce. Byli celkově aktivnější.

Vidíte nějaký rozdíl mezi studenty dříve a nyní?**MK:** Vše záleží na úhlu pohledu. Studenti jsou podle mě v principu stále stejní. Protože časy se mění, nároky doby a vývoj společnosti mají určitě vliv na každého člověka.

TZ: V roce 1978 jsem maturoval a myslím, že jsme „my“ i „oni“ pořád stejně naivní.

Máte ve škole zaveden jakýkoliv zvyk, bez kterého se váš den neobejde?

MK: Existují určité rituály, které jsou součástí mého dne ve škole. Pevným zvykem je např. denní kontrola uzavření vody v učebně, stejně jako skříní s chemickými látkami v rámci zajištění bezpečnosti atd. Zlozvykem je věčně ztrácení propisek a zapominání ISIC karty, což si uvědomím v jídelně, když ji nemám. Takže ano, pevné zvyky i zlozvyky, které patří k denním rituálům.

TZ: Každé ráno si cvaknu. Kartou...

ZB: Teď už ne. Mám vyšší tlak, tak si nedávám tolik kávy.

Uvažovali jste někdy úplné změně profese?

MK: Kdo občas neuvažoval? Myslím, že v konečném důsledku ne doopravdy.

TZ: Ano. Vyměnit studenty by byl logisticky nesmírně náročný „projekt“.

ZB: V mých prvních letech ano, ale potom přišly děti. To je životní změna a tím pádem změna názoru.

Jaká je pro vás ta úplně největší změna, ke které ve škole došlo?

MK: Změny patří k životu, bez nich to nejde. Velkou změnou bylo stěhování do nové budovy gymnázia v roce 2004 a později také přejmenování názvu gymnázia. Změnou bylo také otevření dvouletého semináře „Praktická cvičení z fyziky a chemie“. Změny probíhají zákonitě pořád, někdy menší a někdy ty větší.

TZ: Právě ji prožíváte.

Účastnili jste se nějakého většího projektu na JGPT?

MK: Ano, účastnil jsem se dvou větších projektů. Koncem 90. let jsem se účastnil projektu „Emancipace osobností v přírodních vědách“. Dále jsem se se svými kolegy podílel na realizaci projektu tvorby „Praktických cvičení z fyziky a chemie“.

TZ: Projektů se neúčastním. Nemám to slovo rád.

ZB: Co je větší projekt? Jubileum 20 let nebo 100 let republiky, 100letý Tigrid...?? Pak asi ano.

Jste stále v kontaktu s někým z vašich bývalých studentů?

MK: Ano. Hlavně s některými studenty, kteří byli mými prvními maturanty v roce 1995.

TZ: Ano. S několika se setkáváte i vy.

ZB: Sem tam ano. S paní Štěpánovou každý den.

Jak dlouho zabere každodenní příprava do hodin?

MK: Můžu vás ujistit, že přípravy dělám dodnes denně. Jinak to podle mě ani není v této profesi možné. Přípravy trvají někdy i několik hodin, zvláště na semináře a praktika.

TZ: S počítačem na břicho někdy i celou noc.

ZB: To je různé. Kolik hodin učím, jaké mám předměty atd. Průměrovat bych to nechtěla.

Jaká je vaše nejlepší vzpomínka z JGPT?

MK: Nejlepší vzpomínka je na rok 1992, kdy se v tisku objevilo oznámení, že Gymnázium s rozšířenou výukou jazyků (tehdejší název) vypisuje konkurz na místa učitelů všeobecné vzdělávacích předmětů, do kterého jsem se mohl přihlásit. Jsem moc rád, že jsem dostal příležitost a že naše gymnázium existuje a rozvíjí se. Vzpomínkou je také přejmenování názvu školy. Vzpomínek mám však mnoho a v převaze těch pozitivních. Moc mě těší, že absolventi našeho gymnázia se dokázali prosadit v nelehké konkurenci a stali se z nich úspěšní a vzdělaní lidé v řadě profesí.

TZ: Dnes je doba, kdy to mohu přiznat. Když mi praskla v Chorvatsku achilovka, ze hřiště do kempu mě odnesl jeden svalnatý student.

ZB: Těch je více a nechtěla bych nějakou vzpomínku ranit tím, že ji opomenou. Ale hodně mě bavily „konzultace s kolegy“ ve Fормance.

Nikol Křížákov

Tohle jsme my!

Jací jsme my, současní studenti Jazgymu? Zvědaví, otevření, upřímní... Ostatně posuďte sami. V níže uvedených textech vás provedeme místy, kde se sice zpravidla neučíme, ale která nás představí v trochu jiném světle.

Tigridovy lodě aneb

Sen o zakázaném schodě a realita na záchodě

Matěj Arnošt Just & Eduard Fiala

Prolog

*Plachetnice, to jsme my, plující vstříc ránu,
barva bílá, rosa ranní a zvuk oceánu.*

Zpěv první: Šatna a schody

Ke dveřím jsem dobelhal se
v chladu ranní rosy,
pohled upřen na školnici:
jeden vstup chci prosit.

Povzbuzen bzučením
vkročím jednou nohou,
jak mraky pod zimní oblohou
zraky uklízeček o mě se opřou.

Dezinfekci na ruku
zámkem v šatně otočit,
potom zpátky zamířit.
Ach, ta touha vzhůru vykročit!

Čtyři páry očí stráží schodiště všech zákazů
jak čtyři kamenní chrlíči.

Zdolat bych jej chtěl, avšak tento zátaras
nelze přejít, nelze jej poničit.

Ale... jedním pohledem
zmerčil jsem nepozornost strážce
a chodidla má nezbedná
vzhůru kráčet začala.

Půlka schodů za mnou,
půlka zbývá, skoro už jsem tam!
Vtom zkamením okřiknut,
shůry nebes vrátím se zas na zem.

Z chladu bodavého v šatnách
celý člověk už mě zebe.
Schodiště malé je, však dost velké na to,
aby člověk ztratil tam sám sebe.

Zpěv druhý: Cesta ponurá

Cesta únavou dlážděná,
ponurou má povahu,

každé patro strážce má,
ať dodají nám odvahu.

Schody vzhůru, jeden po druhém,
každý z nich zdá se víc krutý,
když najednou v prostoru ponurám
ozve se: „Budulínku, proč nejsi přezutý?!“

Slova tato napůl vnímám,
stažené hrdlo, zkouším promluvit:
„Na návleky zapomínám,
zkuste to prosím pochopit...“

Nakonec přezutý vcházím do učebny,
bez strachu, pln nové naděje,
s elánem, který však levný je,
snad aspoň pro dnešek trochu mě zahřeje.

Zpěv třetí: Záchodová odysea

Hodina úmorná. Bývá, je...
Jak nebloudit v myšlenkách?
Když žák čelí potřebě,
vše rázem mění se v prach.

Zvonek hlásí přestávku,
já radostně vyskočím!
Bleskurychle na záchod,
jinak se snad pomočím...

Spoután touhou volně plout
spouštím dlouhý moči proud.
Z úst mých vyjde slov jen pár:
„Pisoár je boží dar!“

Naštěstí jsem byl tam sám,
slova má se ztratila.
Jinak by si každý myslel:
„Co je to za debila?“

Jako lodě na vodě,
to jsme my na záchodě!

*Plachetnice, to jsme my, plující vstříc ránu,
barva bílá, rosa ranní a zvuk oceánu.*

Epilog:

Musím všem dát za pravdu,
srdcem chrabrým zachvěje
výrok znící děsivě
(na WC i ve třídě):
„Budulínku, was machst du?“

Hurá na oběd!

Naše gurmánská výprava začíná krvelačným závodem o co nejlepší místo v řadě. Nejlepší strategickou pozici mají žáci, kteří končí výuku v nižších patrech školy. Úspěšní závodníci se mohou těšit na vřelé úsměvy kuchařek, které sice nelze úplně vidět, ale někdy vám udělají radost tím, že na vás lehce povykouknou. Obrovský výběr až ze dvou jídel rozhodně také stojí za zmínku. Výběr jídla občas připomíná volby, vybíráte nejmenší zlo. Po obdržení výborného pokrmu nastává druhá část závodu, a to souboj o místo k sezení. Nemluvě o tom, když chcete sedět jako větší skupinka pohromadě.

Když zvládnete obě části závodu na jedničku, za odměnu vás čeká debata s přáteli u vašeho lahodného oběda. Nejlepší diskuse bývají o úspěšnosti ve vyučovacích hodinách. Po vyhodnocení vašeho dne a konzumaci vašeho božského pokrmu se jako celá skupinka odebereme odnést tácy směrem k našim úsměvem lákajícím kuchařkám. S radostí a plným žaludkem vyrážíme na odpolední vyučování.

Patrik Kubala a Daniel Holčapek

Talíře, barvy a úsměvy

Neznám nic lepšího, než když po zdoluhavých hodinách vejdemo do jídelny a už zdáli nás vítají úsměvy kuchařek. Během výdeje obědů vyzařují pohodovou energii, někdy zpívají a před Vánoci nosí svítivý svetr se sobem. Samotná jídelna sice není dostatečně velká a pohled na viklavé přeplněné stoly není zrovna lichotivý, ale co mě vždy upoutá, jsou nápoje nevšedních barev s usazeninami na dně a především všemožně překombinovaný pokrm jako třeba lasagne s tuňákem.

Obědy ležící na talíři ne vždy vypadají lákavě, ale vždy jim dáme naději a někdy nás překvapí. Kdybych si náhodou oběd zapoměla objednat, tak vím, že mě kuchařka nevynese v zubech, ale usměvavě zavtipkuje: „Pustková, to jsi celou dobu randila, že sis ten oběd nestihla objednat?“ Potom si s úsměvem oběd odnášíme a sedáme na stísněná místa. Hodnotíme, jak se jim to dnes povedlo, komentujeme události, které se ten den staly, a zkrátka si užíváme chvíle volna v tomto pohodovém prostředí.

Beáta Pustková

Tajemná komnata

Školní šatny jsou něco jako Václavské náměstí – buď tam není nikdo, nebo úplně všichni. Pokud chcete zažít zápas MMA na JGPT, zajděte do šaten těsně před osmou hodinou nebo na konci vyučování. Při vstupu do „protiatomového krytu“ i výstupu z něj se nejvíc zaseknete u čtečky na ISIC karty, protože polovina lidí kartičku hledá a druhé polovině nejde odpipnout. O volných hodinách i o velkých přestávkách zde najdete skupinky studentů nebo osamělé jedince sedět na lavičkách nebo na zemi. Často tam uvidíte zajímavé úkazy jako létající boty nebo mandarinku na stěně. Ikonickou součástí našich šaten je zrcadlo, ve kterém studenti pravidelně kontrolují svůj outfit a v jehož odrazu pořizují fotky. Z ponurého prostředí se můžete mávnutím kouzelného proutku přesunout do sousedního školního bufetu, tedy do kouzelné místnosti, kde si po ránu můžete zvednout náladu. Ale varujeme vás! Hned při výstupu z šatny v prvním patře vaše nohy

sjedou ostřížím zrakem učitelé nebo školnice, kontrolující papuče. Naše školní šatna má své mouchy, ale je to důležitá část školy.

Natálie Kylhofová a Magdaléna Macháčová

V altánku

Během předchozích dvou let jsem se s každým dalším týdnem snažila přijít na to, jak nejlépe a nejpříjemněji využít někdy zdánlivě nekonečný, jindy až zoufale krátký čas volných hodin. Zavřít se v osamělé učebně se mi neosvědčilo, stejně tak ani běh domů, kde jsem se najedla a párkrát odvážně riskovala i krátkým poledním spánkem, jenže to následné přemlouvání mi za to opravdu nestálo.

Celé letošní léto jsem se do školy těšila na jednu věc – na altánek. Tam se se spolužáky vždy sejdeme a odpočíváme. Tento zvyk se pro mě stal hotovým ztělesněním nerušené pohody. Stres obrátím v radost, únavu a nudu v zábavu. Čerstvý vzduch mi pročistí plíce, svačina dobije nezbytnou energii. Společně řešíme všechno možné: od toho, co vlastně znamenalo to podivně zakroucené znaménko ve fyzice, až po módní výstřelky zrovna procházejících studentů, ale samozřejmě i učitelů. Někdy nás svou ctěnou návštěvou obdaří kočka Pavlína. Prozíravými očima žadoní o naše jídlo a netají se tím, že si užívá pozornost. Když na to dojde, altánek je také vhodným místem k dohánění starých restů. Pokud ovšem test píšete hned následující hodinu, buň s vámi.

Aneta Lachová

Dvířka od sklepení

V temných chvílích hledají lidé světlo. Hledají únik z reality, místo, kde se zavrou před okolním světem, aby načerpali nové síly. Takovým místem je i bufet na Jazgymu. Když po levém schodišti sejdete do tmavého sklepení a malými dvířky vstoupíte do světle zalité místnosti, ze které se line vůně připravovaných toastů a panini, jste tam.

Zatímco na chodbách jsou všichni žáci cizinci, v bufetu se stanou součástí atmosféry radostně objímající smysly i duši. Všichni tam přicházejí za stejným cílem – za rekreací. Milá a všem dobře známá paní Gabka nabízí za pultem celou řadu lahodných pokrmů. Slané i sladké, horké i studené, zabíjíky stresu i povzbuzovače nálady. Fanoušky kávy potěší ledová káva Hochwald. Takový je bufet na Jazgymu, místo setkání a taky místo, kam přicházíte s radostí a které opouštíte se vzpomínkami a plným žaludkem.

Michal Laryš

Stačí pár schodů a jsi TAM!

Máš hlad nebo sis zapomněl svačinu? Žádný strach, ještě je tady přece všemi oblíbený školní bufet.

Lehko se hledá – stačí jenom sejít pár schodů směrem do šaten a jsi tam. A jak to vlastně v takovém školním bufetu vypadá? Velké regály s lahodnými pokrmy i dobrým pitím, ráno čerstvé pečivo a koblížky, pohodlné sedačky, na kterých se dobře konzumují pochoutky a také tráví volné hodiny i přestávky. Samozřejmě nesmíme zapomenout na paní Gabku, která vám vykouzlí úsměv na tváři. V bufetu můžete prakticky dělat, co chcete: od konzumace jídel z bufetu či vaší osobní svačiny až po učení a trávení volného času. Taky tady ctíme základní pravidla, a to: nejsme zbytečně hluční, nezapojujeme elektrická zařízení do zásuvek a nejsme sprostí.

My ze 3. C máme se školním bufetem spojenou řadu hezkých vzpomínek. V prvním ročníku jsme tady strávili snad každou volnou hodinu v rozvrhu. Paní Gabka o nás vždy pečovala velmi dobře a vyšla nám vstříc i tím, že jsme tady mohli uspořádat tajnou oslavu pro naši spolužačku. Jsem ráda, že školní bufet na naší škole existuje. Nedokážu si představit jiné místo, kde bychom trávili společné přestávky a volné hodiny.

Adéla Uhlířová

Dřina o přestávce

Možností, jak strávit přestávku na našem gymnáziu, je opravdu mnoho. Začal bych tím, jak tento čas studenti využívají dle mého nejčastěji. Ano, jsou to domácí úkoly.

Asi to každý znáte, dojdete do školy s dobrou či špatnou náladou. Záleží na tom, kolik máte daný den hodin, jestli máte na sedm anebo jestli píšete hodně testů. A pak mezi dvěma vyučovacími hodinami zazní ta legendární otázka: „Máš úkol?“ Spolužák stojí před vámi s úsměvem od ucha k uchu a předpokládá, že onen úkol opravdu máte a dáte mu ho opsat. A vy odvětíte tou klasickou, snad ještě známější hláškou: „A on nějaký byl?“

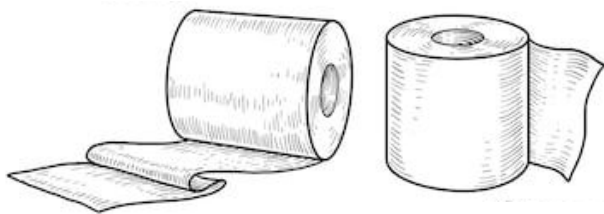
Mohl bych se tady ještě rozepsat o tom, jaká zábava a mnohdy až závod je ten úkol dopsat nebo sehnat od někoho, kdo jej má, jenomže on je to často tak trochu začarovaný kruh. Stále ta stejná otázka a ta stejná odpověď. Chce to opravdu trpělivost. A když už nakonec najdete toho pravého, začíná druhá část akce – přepsání úkolu v neúprosném časovém limitu. Po zvonění a příchodu učitele si můžete konečně odpočinout v lavici s pocitem dobře vykonané práce.

Lukáš Vácha

Holky v akci

My, teda přesněji Áďa, Áďa a Sany, chodíme na záchod snad každou přestávku. Však to znáte, ne? Jednu přestávku se chce jedné, druhou zase té druhé. Samozřejmě tam chodíme všechny spolu, snad jste si nemysleli, že chodíme každá zvlášť! No a vždy tam probereme různá témata. Než odejdeme, tak nesmí chybět co? Umýt si ruce? To taky, ale hlavně se vyfotit, to je přece to nejdůležitější! Občas jdeme na WC i v hodině, abychom se vyhnuly vyvolání, ale taky protože musíme, i když to není ono, jelikož nemůžeme jít všechny. Po hodině stejně jdeme na ten záchod všechny znovu. Musíme ale říct, že nejlepší záchody jsou ve třetím patře, protože tam je velké zrcadlo a vejdemo se tam všechny tři úplně krásně, ne jako ve čtvrtém patře, kde se musíme zmáčknot jak sardinky, aby tam šlo vůbec něco vidět. Mimochodem – ty záchody nesplachují!

Sandra Scheithauerová a Adéla Čecháková

Kluci v akci

Konečně zazvonilo na přestávku a v ten moment nastal náš čas. Výprava na WC složená ze mě a Franty. Já vím, že kluci chodí na záchod po jednom, ale my toto nepsané pravidlo nedodržíme. Ehm, ehm, ano, jsme heterosexuálové; to nás ovšem od společné výpravy neodradí. Ještě kdyby se tam náhodou vyskytl nějaký „přerostlík“, to by bylo o to děsivější. Nejprve je třeba vyšplhat po nekonečných schodech o patro výš. Sice máme občas chuť si v mezipatře založit výškový tábor, ale zatím jsme každou z našich výprav zvládli na jeden zátah. Dorážíme na místo a nestačíme se divit. Nějaký „cyp“ zase nespláchl záchod a ani se neobtěžoval otevřít okna. Opravdu těžký výstup. A čím výš, tím méně kyslíku.

Franta jde jako obvykle prověřit mušle. Problém nastává tehdy, kdy jsou používány dva pisoáry, a jelikož Franta ctí svatý zákon, což je nevstoupit k mušli, vedle níž je osoba, tak zadrží z posledních sil své Niagarské vodopády a počká, dokud se neuvolní místo. Já zatím postupuji podle lehčího plánu. Mám namířeno do kabinky. Volná se

vždy najde, ale to, co se najde v ní, už je podpásovka. Pokud chcete podrobnosti, podívejte se do druhé zleva. Proto vždycky vycházím z kabinky s nenaplněným potenciálem a vyzkouším tu druhou. Tam spláchnu zbytky něčí snídaně, utřu prkýnko a započnu misi, z níž není návratu. Při své činnosti často slýchávám sousedovic symfonii, kterou by dotyčnému záviděl i samotný Mozart.

Oba dva jsme se svojí akcí hotovi. Umyjeme si ruce, které následně usušíme ve svých kadeřích a zbytky do kalhot. S velkým nadšením opouštíme záchody s tím, že jsme zase jednou zvítězili nad nepřízní osudu.

Tomáš Foit a František Vyroubal

Na spodních WC aneb Špeluňka, kde se zastavil čas

Člověk by těžko hledal mezi mými přáteli symboličtější místo, než jsou pánská WC v přízemí. Stala se natolik ikonickými, že se nescházíme před jídelnou, u zakázaných schodů či v bufetu, nýbrž před WC v přízemí. Toto téměř mytické místo je zhmotněním spousty věcí, které na jiném místě, na jiných WC, v jiné místnosti s vyviklanými dveřmi neuvídíte.

Spodní WC jsou určitou mentální podporou, takovým místem jistoty. Jistoty, že ačkoli napíšete jakoukoli písemku sebevíce špatně, vždy bude klíček pouze v pravých dveřích, vždy ucítíte vůni rozkvetlé louky linoucí se z osvěžovače vzduchu a prkýnko nikdy nebude držet nahoře. Co je však na té špeluňce nejkrásnější, je její celková atmosféra – celá totiž působí jako stroj času. Jakmile se zavrou dveře a z hluku na chodbě se stane jen šum, vyrážíte na výlet do historie. S trochou představivosti vám totiž může připadat, že za těmi vrzajícími dveřmi si všichni říkají „soudruhu“ či že za těmi zamříženými luxfery zuří divoká devadesátá léta. Nezasvěcenému přijde, že se na těch WC za dobu, co stojí, téměř nic nezměnilo. A to je na nich to krásné!

Snad stejně ikonická a v čase přenášející zůstanou i dál, aby podobné pocity při jejich návštěvě prožívali studenti třeba i za dalších 30 let...

Ondřej Mikolášek

Zevrubný návod, jak se vyhnout zkoušení aneb Na kolena!

Zkoušení je jedna z našich nehorších nočních můr, existuje však několik způsobů, jak se mu vyhnout:

Úplně nejjednodušší a stoprocentně efektivní způsob je nepříjit na danou hodinu vůbec.

- Zprv je nutné si vymyslet dostatečně přesvědčivou výmluvu.
- Dále buď přesvědčíme rodiče, aby nám napsali omluvenku, nebo si ji napíšeme sami. (Věřím, že falšování podpisů patří mezi základní dovednosti každého studenta, takže tuto techniku nemusím rozebírat.) Problém je v tom, že tato metoda je omezená počtem věrohodných důvodů, které jsme pro svou absenci schopni vymyslet. Zároveň musíme být opatrní, abychom nechyběli na každou hodinu, ve které se zkouší – učitelé i rodiče občas dokážou být inteligentnější, než bychom čekali a naše úmysly prokouknou. Občas do té školy prostě musíme přijít...

Stále se však situace dá zachránit!

- První způsob můžeme uplatnit, pokud se danou hodinu zkouší poprvé. Zatváříme se překvapeně, rozhořčeně pošeptáme něco do ucha kamarádovi a pak obviníme učitele, že nás o zkoušení ještě neinformoval.
- Další populární technikou je obětování spolužáka. Zaměříme se na ty, kteří toho umí nejvíce, a uplatníme manipulaci tak, abychom dosáhli svého cíle. Je vhodné si svou oběť předpřipavit – pochválíme vkusný outfit a nabídneme kousek své svačiny. Doporučuji si udělat všechny domácí úkoly, které se ten den odevzdávají, abychom je mohli nabídnout k opsání. Když se nám podaří spolužáka či spolužačku obměkčit, jednoduše je požádáme, aby se přihlásili dobrovolně. Pokud to zafunguje, máme vyhráno! A pokud ne, pamatujme na pravidlo číslo jedna: **nikdy se nedíváme učiteli do očí.** Není však taky vhodné se dívat z okna nebo klábosit se spolusedícím, aby učitel neměl pocit, že nedáváme pozor.

- Pokud nás však přes všechna bezpečnostní opatření učitel vyvolá, zbývá už jen jediné – **padnout na kolena a prosit o milost!**

Isabela Spilková

Rýmečka? Ta nezklame!

No, super. Myslela jsem si, že tento trik už nikdy nepoužiju, ale co jiného se dá v této situaci dělat? Zkoušení z fyziky? To je fakt krizovka. Pokud jste se taky dozvěděli, že budete zkoušení z předmětu, ve kterém jste úplně marní, tak pozorně čtěte, protože návod, který vám teď popíšu, funguje na 100 %.

Co to je za úžasný návod, ptáte se? No přece nic jiného než staré dobré předstírání nemoci. Já vím, není to nic světooborného, ale v této situaci nemáte jinou možnost. Dobře, nebudu vás dlouho napínat, jdeme na to! Všechny užitečné věci, které budete potřebovat, určitě najdete doma. První nejdůležitější krok, díky kterému si vaši rodiče budou myslet, že doopravdy umíráte, je, že si na obličej napatláte ten nejsvětější make-up, co doma najdete. Pokud doma nemáte dostatečně světlý make-up, použijte bílou barvu na obličej. Dalším krokem docílíte toho, že budete zaručeně vypadat jako chodící mrtvola: Naneste si pod oči fialové oční stíny, které jste ukradli mamce, a pořádně je rozetřete. Do třetice všeho dobrého si kolem nosu naneste máminu tvářenku a – voila, chřipajzna, jak má být.

Nyní doladíme poslední detaily. Nemocně už sice vypadáme, ale musíme se tak i chovat. Nebojte, je to velmi jednoduché. Prostě se chovejte jako chlap, který má rýmečku. S takovou se s vámi rodinní příslušníci nebudou chtít vůbec bavit a příkážou vám, abyste z vašeho pokoje už raději nevycházeli.

Výborně, úkol splněn! Vyhnete se zítřejšímu zkoušení, a ještě máte možnost dospat ty noci, které jste strávili sledováním Netflixu.

Natálie Blaščáková

Zamáčkněte slzu! Čtyři roky na Jazgymu očima současných maturantů

Sám sobě bych se před nástupem na toto gymnázium vysmál, kdybych pomyslel na to, že střední škola a vše, co na ní prožiju, bude fakt jízda. Získal jsem tady vše, co si jen člověk může do života odnést. Poznal jsem úžasně lidi, se kterými budu v kontaktu až do konce života. Poznal jsem i úžasně kantory, kteří změnilí můj názor na to, že by kdy mohlo být české školství revoluční a zábavné. Na co však budu vzpomínat nejvíce, jsou zážitky. Čtyři roky mého života jsou pryč a já z nich mám jen a pouze vzpomínky a zážitky. Kdykoliv však pomyslím na vše, co jsem zažil na střední škole, budu si říkat, že to stálo za to a že to byla jistě jedna z nejlepších částí mého života. Ne nadarmo se říká, že člověk si začne vážit věcí, až když jsou pryč. Budou mi chybět neobvyklé příběhy pana Koryčana v chemii, výlety s třídním učitelem Zvolánkem a jeho vtipy při písémkách, paní Gabka, nejlepší prodavačka na světě, a její bufet a

vlastně i ty chvíle nervů a učení se před každým jedním testem s celou třídou v jednom klubičku.

Pokud bych měl vzkázat jedinou věc nastupujícím studentům, tak jen tu, ať si užívají každé chvíle plnými doušky, protože tohle je jedno z nejlepších období jejich života.

Petr Křenek

Jazgym – to jsou hlavně jazyky

Nepřijde vám, že si čas pádí každým dnem rychleji, tak, že je ho téměř nemožné zastavit? Už jsou to necelé čtyři roky, kdy jsme poprvé překročili práh této školy, mně to ale i přesto připadá jako včera. Jako včera, kdy jsme si prvně sedli do lavic s očekáváním nových začátků, přátel a radostí. Každým dnem od té doby se točíme jako na kolovrátku, a to s nejmenší pravděpodobností, že se ještě někdy budeme moci zastavit. Tedy alespoň tak to mám já. Na Jazgymu je mnoho věcí, které můžeme zpochybňovat, ale výuka jazyků mezi ně rozhodně nepatří. Sama za sebe můžu říct, že jsem udělala veliký pokrok oproti základní škole. A to, že jsme měli jazyky častěji než na jiných středních a že jsme dostali příležitost mluvit s rodilými mluvčími nebo odcestovat do zahraničí, tomu hodně pomohlo. Jak výuce, tak vztahům mezi spolužáky ve třídě. V hodinách jsme si vždy zavtipkovali nebo například každý pátek upekli buchty, abychom si to užili ještě o trochu víc. Nabíflovali jsme se spoustu knih, někdy jsme proseděli u učení celou věčnost až do rána. I tohle patří mezi momenty, na které budu vzpomínat. Naučili jsme se toho dost. Jen se tak domnívám, že scházení zakázaných schodů bude pro nás vždy rajským ovocem...

Jana Friedrichová

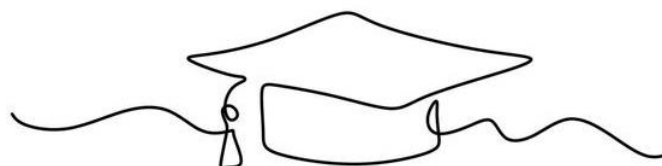
Třicítka aneb Šest let na Jazgymu

Třicítka. Učebna, kterou to vše začalo, a bylo mi jasné, že i skončí. Východ slunce namalovaný na zadní stěně třídy jako by symbolizoval nový začátek. Start nové etapy v životě mého 13letého já.

Být v tak nízkém věku (a zároveň procházet pubertou) může být v novém kolektivu složitě. Neznala jsem nikoho. Nicméně mé obavy byly větší, než bylo třeba, a dříve, než jsem stačila mrknout okem, měla jsem spolusedící. Jestli nám přátelství sedlo, nebo ne, můžeme nechat na jindy. Brzy jsem ale potkala osobu, bez které si Jazgym ani nedokážu představit. Během prvních dvou let, které jsme trávili ještě na tzv. „malém gymplu“, jsme téměř žádnou razantní změnu nepociťovali. I učitelé se k nám chovali stejně. Pořád jste děti, ale zároveň si připadáte, jako byste maturovali za dva týdny. Pořád vám opakují: „Tohle u maturity určitě využijete, uvidíte!“ Ve třinácti letech nad tím mávnete rukou.

Při nástupu do 3. E, do „prvního“ ročníku, se mi trochu změnil pohled na věc. Ta maturita se opravdu blíží. Nejsem tady navěky, ač se těch šest let na začátku zdálo nekonečných. V půlce druháku nás potkal covid-19. Co teď? Mám se radovat? Ve druháku ano. Ve třetáku už jsem si nebyla tak jistá. Ve čtvrtém ročníku už nebyl čas rozmýšlet nad tím, jestli poslední rok a půl, který jsme se učili doma, byl promarněný, nebo ne. To, co jsem před šesti lety začala, právě dokončuji. Nakonec všechna naše jména zůstanou na stěně v učebně číslo 30, ať to dopadne jakkoliv.

Barbora Krystková

Das deutsche Schulsystem

Als eine ehemalige Schülerin des Landrat Lucas Gymnasiums in Leverkusen-Opladen möchte ich euch meine Erfahrung beschreiben, wie es in manchen deutschen Schulen so verläuft.

In Deutschland ist es ein bisschen anders als hier. Die Grundschule geht nur bis zur 4. Klasse. Danach müssen sich die Kinder entscheiden auf welche weiterführende Schule sie gehen möchten. Nicht nur die Wünsche der Eltern und des Kindes sind maßgebend, sondern auch die Beurteilung und die Empfehlung der Schule die auf dem Zeugnis steht. Denn viele Eltern sehen im eigenen Kind den zukünftigen Doktor oder Professor obwohl das Kind total überfordert gewesen wäre.

In Deutschland sind vier weiterführende Schulen. Die Hauptschule, für die schwächere Kinder, die Realschule, die für die „Basic Schüler“ gedacht ist, das Gymnasium für diejenigen Kinder die auch später weiterstudieren möchten und die vierte Schule ist die Gesamtschule, da gehen die Kinder die nicht wissen ob sie weiter studieren möchten oder eine Lehre machen.

Der Unterricht verlief auf dem Gymnasium in Deutschland abweichend zu unserem. Anstatt Stunden hatten wir Blöcke von 90 Minuten. Meiner Meinung nach war es besser, da wir mehr Stoff durchgegangen sind und mehr Zeit hatten dies zu verarbeiten. Die

Schule ging meistens von 8:00 bis 15:30. Für ein Kind in der fünften Klasse war es ganz schön viel. Aber ohne Kampf kein Preis.

Die einzige gute Sache die ich von dieser Seite sah war die, dass wir keine Hausaufgaben hatten, die wir zu Hause erledigen müssten.

Was die Klassifikation betrifft, haben wir pro Fach nur zwei Klausuren in 5 Monaten geschrieben. Wir haben dafür viel mehr Gruppenarbeiten gemacht oder Referate gehalten.

Nur zwei Klassenarbeiten zu schreiben klingt vielleicht super, aber nur zwei Noten zu haben ist kein Spaß. Nie weißt einer was passieren kann, es reicht nur einen schlechten Tag zu erwischen und schon hat man eine 6. Aus diesem Durchschnitt eine 1 oder 2 auf dem Zeugnis zu bekommen ist kaum möglich. Daher lernt man von einem Tag auf den anderen.

Das Niveau auf dem Gymnasium war sehr hoch. Nach dem ersten Schuljahr schrumpften die fünf Klassen auf nur zwei für das sechste Schuljahr. Drei Fünftel der Kinder mussten die Schule verlassen.

Hiermit wollte ich mit euch meine Erfahrung teilen.

Adéla Olšarová

O пеницеллине

Что вам известно об истории открытия антибиотиков? Могу предположить что вы уже слышали об Александре Флеминге, который не очень следил за чистотой своей лаборатории. Он много лет работал с стафилококками, когда однажды на чаше Петри появилась плесень и Флеминг заметил, что она не давала размножаться и даже убивала стафилококки. В общем все так и было, только Флеминг не совсем случайно открыл пенициллин. Он еще раньше исследовал антисептики, работал с бактериями и в нужный момент ему хватило знаний, ума и опыта заметить и понять антимикробное действие плесени.

Флеминг точно не был первым, кто применил антибиотики. Конечно, люди тоже издавна использовали антибиотики, хотя и не догадывались об этом. В древнем Китае к ранам прикладывали заплесневелый хлеб а арабские конюхи давным давно использовали плесень седел для обработки ран у лошадей. Но, конечно, при таком использовании качество невысокое. Выделить действующее вещество, подобрать концентрацию, которая действовала внутри человека - вот, в чем была задача. И Флеминг, за десять лет попыток, не достиг в этом успеха. Дело до конца довели Говард Флори (Sir Howard Walter Florey) и Эрнст Чейн (Ernst Boris Chain) - ученые из Оксфорда. Именно они двое и Флеминг в итоге и получили за это Нобелевскую премию.

История превращения идеи в настоящее лекарство очень интересная. Ученые обращались к государству по финансированию, но Великобритания выделяла им мизерную поддержку. Тогда Флори и Чейн обратились в Америку и средства на продолжение исследований выделил фонд Рокфеллера. И в разрезе текущей пандемической ситуации, выглядит это довольно иронично ... И когда конспирологи каждый раз придумывают какую-то чушь о Гейтсе или Соросе, вспоминайте, что одно из важнейших медицинских открытий довели до практического применения именно благодаря, как сейчас бы сказали, гранту.

Благодаря своевременному финансированию антибиотики удалось разработать еще во время второй мировой войны, что спасло миллионы жизней солдатам союзный войск. Интересно, были ли среди них такие, что отказывались от лечения, потому что это, мол, какая-то новая технология, которую спонсирует какой-нибудь фонд и который просто хочет заработать денег ...? И еще, мне очень интересно, пьют конспирологи антибиотики сейчас. Но тем не менее.

Solomia Strelbytska

Vous savez ce que j'ai fait cet été?

Salut tout le monde !

Je m'appelle Eva Réznerová et je fréquente la classe de 5e E dans notre lycée. Cet été, je suis partie en Bretagne pour travailler dans le Camping du lac au Duc. Le camping est situé à côté de la ville de Ploërmel dans le département du Morbihan.

J'aimerais bien partager avec vous mes expériences.

Dès les premiers jours, je suis tombée amoureuse de l'ambiance de cet endroit. Paradoxalement, même si je suis une personne qui déteste l'eau et refuse de faire n'importe quoi dedans, j'ai vraiment profité de la possibilité de me lever tous les matins à quelques dizaines de mètres du lac. Dans la Base de loisirs nautiques voisine, j'ai essayé de faire beaucoup d'activités : on a fait du kayak, de la voile ou du paddle par exemple.

J'y ai fait aussi beaucoup de nouvelles connaissances. L'un de mes amis Erwann est même venu me voir en septembre. Ensemble, on a préparé une présentation sur le thème de la Bretagne pour mes camarades de classe.

Enfin... la chose la plus importante... la gastronomie !

Quels repas traditionnels bretons est-ce que j'ai eu l'occasion de goûter pendant mon séjour ? C'était par exemple le Kouign-Amann (un gâteau sucré avec beaucoup de beurre) ou des galettes aux saveurs infinies (des crêpes salées par exemple).

Ces quelques mots décrivent mon été incroyable en France. Maintenant, il ne me reste plus qu'à ajouter : << à la prochaine ! >

Eva Réznerová

Sci-fi filmové okénko

Duna 2021 – fascinující ztvárnění legendárního příběhu

Hodně jsem se snažila, abych se vyhnula spoilerům. Ale nic neslibuju...No, možná jeden malý. Tak pojďme na to!

Duna se finančně nevyplatí. Skoro bych řekla – na Duně leží kletba Duny. Ještě přesněji, kletba adaptace Duny. Tak třeba Alejandro Jodorowsky se pokusil převést Dunu na filmové plátno, ale nevyšlo to. Přesto byli všichni z nějakého důvodu spokojeni. Podobné rozpaky provázely film Davida Lynche. Někdy okolo roku 2000 byla natočena ještě jedna série – dokonce jsem se jí snažila sledovat, ale kromě Jamese McAvoye to nebylo nic moc...

Villeneuvovy filmy zajmou svým estetickým pojetím, ale nemají žádnou dynamiku. A proto finančně uspějí jen zřídka. Například Blade Runner 2049 byl geniální a mnohým se zdálo, že si zasluhoval mnohem víc pozornosti, než jakou vzbudil. Vyznívá to opravdu paradoxně – režisér se snaží vytvořit dokonalou filmovou adaptaci známé knihy, a přesto je vše odsouzeno k neúspěchu. Navzdory svému estetickému ztvárnění (Duna je jako film neuvěřitelně krásná) bude tento film některým lidem připadat příliš dlouhý. Ale právě tak „dlouho“ a „odložena stranou“ zůstala i kniha.

Po zhlédnutí filmu jsem přečetla téměř celou první knihu Franka Herberta, a musím říct, že je to prostě solidní, dobře napsaná kniha se silnými dialogy zasazená do prostředí vyprahlé pouště. Denis Villeneuve společně s týmem scenáristů učinil obrovský ústupek a předlohu výrazně upravil. Změny se týkají nejen krácení pro film příliš dlouhých dialogů. Ani filmové obsazení nové Duny není úplně nejskvostnější: třeba změna rasového původu a rodu některých postav pohoršuje fanoušky původní série románů. Mně se ale zdá, že se to netýká hlavních hrdinů a že to nemá na děj absolutně žádný vliv.

Dost dobře nechápu stížnosti na věk hlavního herce. Timothée Chalamet je pro roli teenagera Paula jako stvořený. Leto Atreides je úplně v pohodě a Jessica, která se nakonec nestala Atreidovnou, také. Všechno by bylo absolutně dokonalé. Jediná chyba – Gurney Halleck nezpívá.

Na rozdíl od většiny moderních filmů, které by se daly popsat jako „produkt“ a „nekonečný fan service“, je Villeneuvův film navzdory veškeré své moderní grafice CGI, prodchnut starými, klasickými technikami natáčení. Nutí vás to soustředit se pouze na film a to je všechno. Jenom film. V Duně máloco exploduje. V Duně naleznete jediný vtip, přesně ten, který znáte z traileru.

Jedná se o velmi dlouhý a odměřený film, který od vás chce jenom to, abyste jej pozorně sledovali. Protože obsahuje řadu odboček, hrozí, že něco promeškáte. Myslím, že se tento snímek pravděpodobně nestane kasovním trhákem, protože na takový typ filmu prostě nejsme zvyklí a většinou bude připadat nudný. Ale přesně tak to má být. Projekt Duna 2021 byl koncipován jako vleký filozofický a fascinující film.

Další nevýhodou představuje fakt, že Frank Herbert opravdu miloval psaní a původní Duna má téměř 900 stran, takže ji režisér musel rozdělit. Ne z ekonomických důvodů, jak tomu bylo u posledních dvou dílů Harryho Pottera, ale protože množství materiálu na jeden film je prostě moc. Pokud by ho sestříhal, vznikla by další Duna od Lynche.

Doporučuji vám, abyste se na tento film šli podívat sami. Dvakrát, třikrát, stojí za to. Já sama jsem Dunu sledovala v poloprázdném sálu. A to je další důvod, proč si myslím, že film s největší pravděpodobností finančně neuspěje. A je to škoda, protože druhý díl by měl být mnohem akčnější. Bojím se, že k premiéře ani nedojde... Denis Villeneuve se svým filmovým štábem už sice začali pracovat, ale Warner Brothers zatím nic neoznámila. Mezi přednostmi filmu Duna 2021 jednoznačně řadím ztvárnění role záporáka Stellana Skarsgård a charismatického Batistu. Musím ale přiznat, že Gaius Helen Mohiam (věštkyně) z Lynchovy Duny byla mnohem přesvědčivější. Nesmím zapomenout pochválit skvělou hudbu Hanse Zimmera.

Zbývá poslední otázka. Otázka ohledně Zendayi. Natáčení s ní trvalo jen pouhé čtyři dny a ve filmu samotném se objevovala velmi málo. Zato nechyběla v žádném traileru, na všech plakátech a na filmových festivalech. I když je jednou z Paulových hlavních motivací a v samotné knize se objevuje zřídka, Villeneuve s ní chce udělat hlavní postavu druhého dílu. Uvidíme, jak se mu to podaří. Anebo neuvídíme...

To by byly mé dojmy z filmu o obřím mimozemském pískovišti podle stejnojmenného románu. Vřele doporučuju. Zajděte do kina, podívejte se na Dunu a podělte se o své dojmy s přáteli.

Matrix 4. Vzkříšení – Velké očekávání

Matrix 4. Ne, toto není nadpis dalšího odstavce, jen jsem si chtěla znovu vychutnat tuto frázi. Mňam... A víte, co? Pobavme se o Matrixu. Matrixu 4. P.S.: a znovu: mňam... Matrix!

9. září otrásl internetem trailer s názvem „Matrix 4. Vzkříšení“. Zatím bylo datum premiéry v USA stanoveno na 22. prosince 2021. Snad vánoční dárek od Lany Wachowski, o které je známo, že pracovala na scénáři a osobně film režírovala. Podle Keanu Reevese napsala Lana Wachowski úžasný scénář a silný příběh, který v něm rezonoval. Film je prý plný důležitých myšlenek. Zní to slibně, ale vraťme se k tomu, co už máme: k traileru. A pokud jde o film, který absolutně nikdo nečekal, zatím to vypadá velmi dobře.

Opakovaně narážím na stížnosti na zkaženou atmosféru, hudbu, bohatý fan service a tak dále. I když podle mě jsou stížnosti týkající se atmosféry a hudby v rozporu s touhou nevidět žádný fan service. Film si vysloužil kritiku za nedostatek korekce zelené barvy, podobně jako předchozí díly. Ale nabízím několik protichůdných argumentů. Zaprvé: úvodní film nebyl vůbec bažinatý, úplně normální a s oranžovými lidmi. A za druhé: viděli jste vůbec finále trilogie? Všechno se v něm nakonec zbarvilo do růžova, stejně jako v naivní fantazii Teletubbies. A pokud jste tento snímek nevnímali pouze jako stylový akční film, dobře víte, že se Matrix doslova restartoval a začal další cyklus. Pozor: ne druhý, ale další. Přinejmenším už sedmý. Jak vysvětlil architekt Matrixu na konci posledního filmu v projevu, kterému nikdo nerozuměl (včetně herce, který jej namluvil): Neo byl šestou verzí vyvoleného. Proto Thomas Anderson, jak se postava jmenuje od samého začátku, dostává další tělo a prožívá tento cyklus od samého začátku. Přesto si všimne, že kolem něj není něco v pořádku, a zajímá ho, co se děje.

Co vlastně dělal šestý Neo v noci ještě před začátkem trilogie, někdy v devadesátých letech? Správně, trpěl flashbaky a deja vu, které naznačovaly, že nad ním má Matrix stále menší moc a začíná selhávat. Ve skutečnosti přítomnost deja vu naznačil černý kocour, který nás jasně vrací zpět k prvnímu filmu. Proč jsou fanoušci tak překvapeni soundtrackem Jefferson Airplane, ve kterém se zpívá o dvou verzích pilulek s různými efekty a o králičích dírách, o nichž Morpheus tak rád mluvil, stále nechápu. Po uvedení traileru vypadá pokračování spíše jako soft reboot, které s největší pravděpodobností mohou sledovat i začátečníci. Bude ale plně a zcela zohledňovat předchozí úspěchy sester Wachowských? Dědové, kteří tento film viděli naposledy před patnácti lety, si ho samozřejmě pamatují po svém a určitě se chystají kritizovat pokračování, které zatím ani nevyšlo. Minimálně kvůli změně pohlaví režisérky v letech 2012 (Lana) a 2016 (Lily). Koncept Matrixu je ideální pro vysvětlení transsexuality. Například postava Switch byla od samého začátku koncipována jako muž v reálném světě, který ale v matrixu strávil celý svůj vědomý život v ženském avataru. Switch se mimochodem překládá jako přepínač. A teď můžete spokojeně jít hrát svůj Nintendo Switch...

Matrix vždycky překračoval běžné vnímání. Jedna věc je ale příběh samotný, druhá jeho pochopení a vysvětlení. I tak bude čtvrté pokračování nesmazatelně zapsáno do historie, stejně jako předešlé díly. Opravdu chci věřit, že Matrix zůstane opravdu dobrým filmem, a ne jen dalším hollywoodským experimentem. A ti, kteří jeho vesmír opravdu milují, nebudou zklamáni.

Pokud jste ještě neviděli trailer, jděte se na něj okamžitě podívat. Přečtěte si teorie, podělte se o své dojmy a těšte se na premiéru 22. prosince 2021.

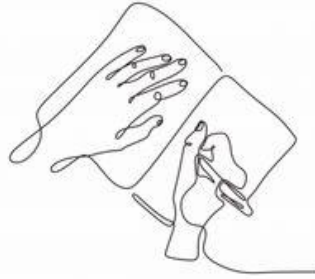
Solomia Strelbytska

Time for poetry

you are watching
they are watching
everyone is watching
everyone is watching me
they are talking about me
judging me
patiently watching
when I make a mistake
they are watching
waiting
when I make a mistake
a little mistake

- silent words

As I was thrown there, body full of bruises, filled with scars, nail prints, my mind in agony.
Fragile body wrapped in bandages, mind numbed by pain. Apathetic.
- I just wanted some understanding

how fragile the human body is
how fragile the human mind is
how fragile the human psyche is

Not being able to breath as if the lungs were in a complete vacuum.
Fast, endlessly beating heart. Panic and body parts pain. Mind shattered like shards of glass. Body in constant shaking. Nails digging into the fragile skin. Not feeling like a human being.

Inhale. Exhale.

- panic attack

The smell of early morning, 3.am, the noise of trams passing in the soothing silence in the distance, the singing bird ballads is echoed from the treetops, the moonlight caresses my pale skin, a cold breeze blows through the open window and intertwines between the strands of my hair, the stars from their beautiful side, Ursa Minor, Polaris, how beautiful the night sky is.

Just me, wind, stars and moon.

- how much I love early mornings

Blades of grass swaying in the rhythm of the wind. The wind tangled between my fingers. Air in the lungs. Feeling relieved. I just want to run. Across the field together with the wind. Feeling free. The pain won't let me go. Just let me go! I don't want to be here anymore. It doesn't matter. Just for a moment to feel free, that's enough.

- how I envy the wind

burned out
empty head
blanketly watching the clocks
times goes by
second by second
minute by minute
running out of time
*tick tack
nothing in my mind
...

- lack of inspiration

Fishmonger by underscores is the best album of 2021 and everyone should go and listen to it right now

I have a strong emotional relationship with music. That's probably why I have such a diverse playlist. From loud, angsty metalcore to alt-pop and hyper pop, what matters for me is what the song or album makes me feel. That being said, listening to Fishmonger by American musician collective Underscores for the first time was also the first time I cried listening to an album. I mean it. It's hard to explain just what I felt listening to what can only be described as the most unique combination of every popular and unpopular genre from the last ten years packed into a 30 minute, ten-track masterpiece- Oh hey, it's 30 minutes! I knew I could pack a JGPT reference in here.

The Instagram bio for underscores says „It's the new wave of the future!“ and I can't do anything but agree. The record is raw, loud, angsty, but also fun, bouncy and laid back. Every song feels like its own genre, yet you can easily see the connection between them all. The album starts with the song 70%, with a distorted guitar and drum loop layered with hard to understand verses written from the perspective of a lonely, quote en quote „different“ high school student, which moves to a catchy chorus, repeating „and the water dried out“ eight times over. I know it doesn't sound like much describing it, but it never will. You have to go into this with minimal knowledge to experience it properly – and maybe the lyrics opened on the side. The end of the song sees the loops getting quieter as a wavy drone sound comes in

and phrases like „It's the new wave of the future!“ or „Best friend ever“ followed by two people laughing play, which will often be heard throughout the record and gain more context. There isn't a single story connecting this album together, it feels more like each song is its own story.

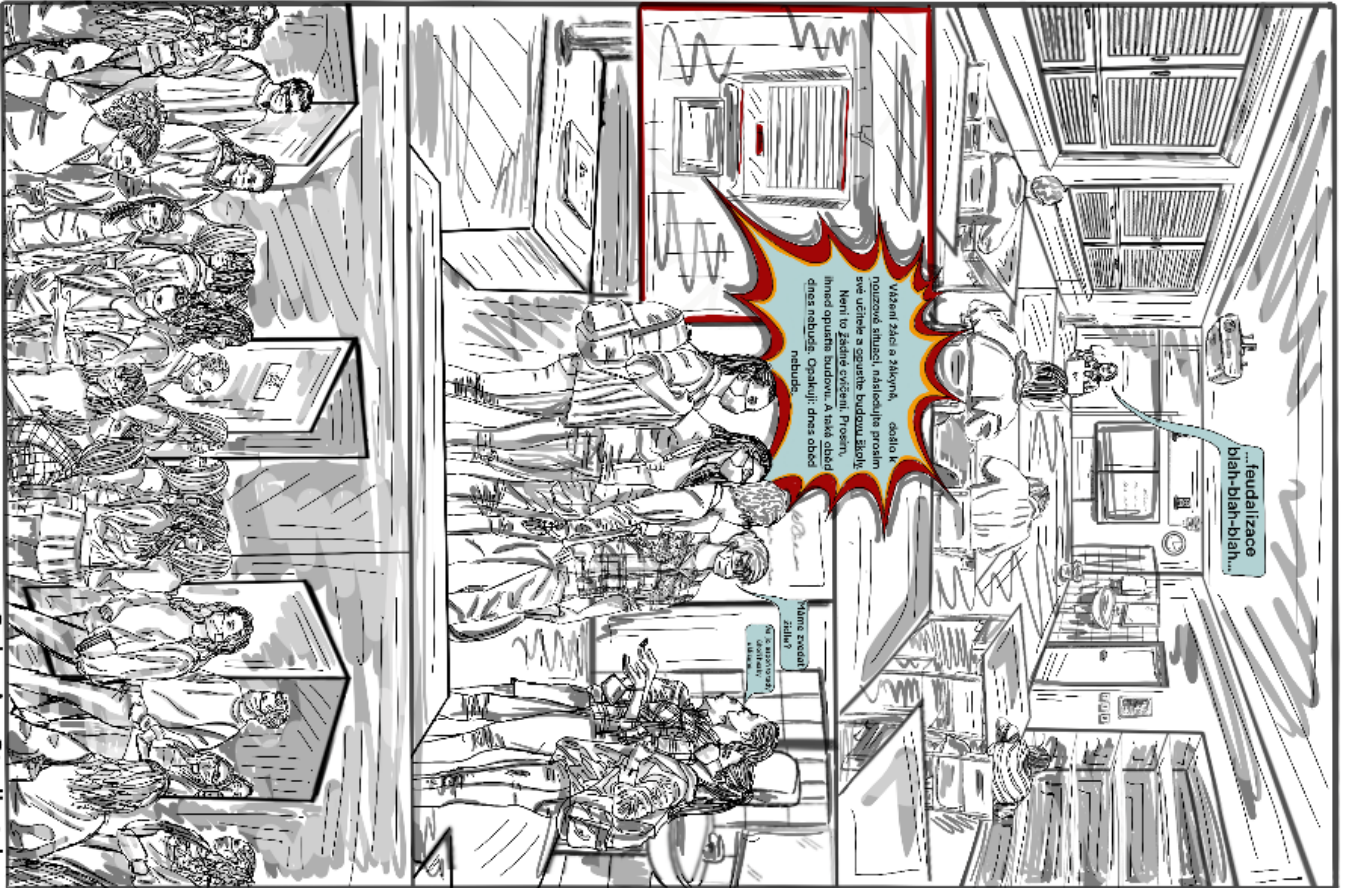
The first song then transitions into the aptly named „second hand embarrassment,“ a fun, bouncy, almost 100 geecs type song about that one friend in your group who's just kinda there, often embarrassing you because they just don't quite fit in with you. This song is in stark contrast compared to track three, „bozo bozo bozo,“ a much more chaotic, glitchy, angsty song about mistakes from your past never really fading away. I'd love to go on and talk in detail about every song, but I don't want to waste your time with a weird album in the middle of a magazine celebrating thirty years of this amazing school. Every song is unique, different, gimmicky, but still amazing. I beg you, take some time to sit down for about half an hour and experience an album so dreamy it'll make you feel emotions you never knew existed.

Final verdict: 10/10. One of my favourite albums of all time and my absolute favourite album of this year. Fishmonger forever. IT'S THE NEW WAVE OF THE FUTURE!

Written by your favourite sidekick, Adam Štípal, 4.A

Díl 1: Bomba

Komiksová antologie

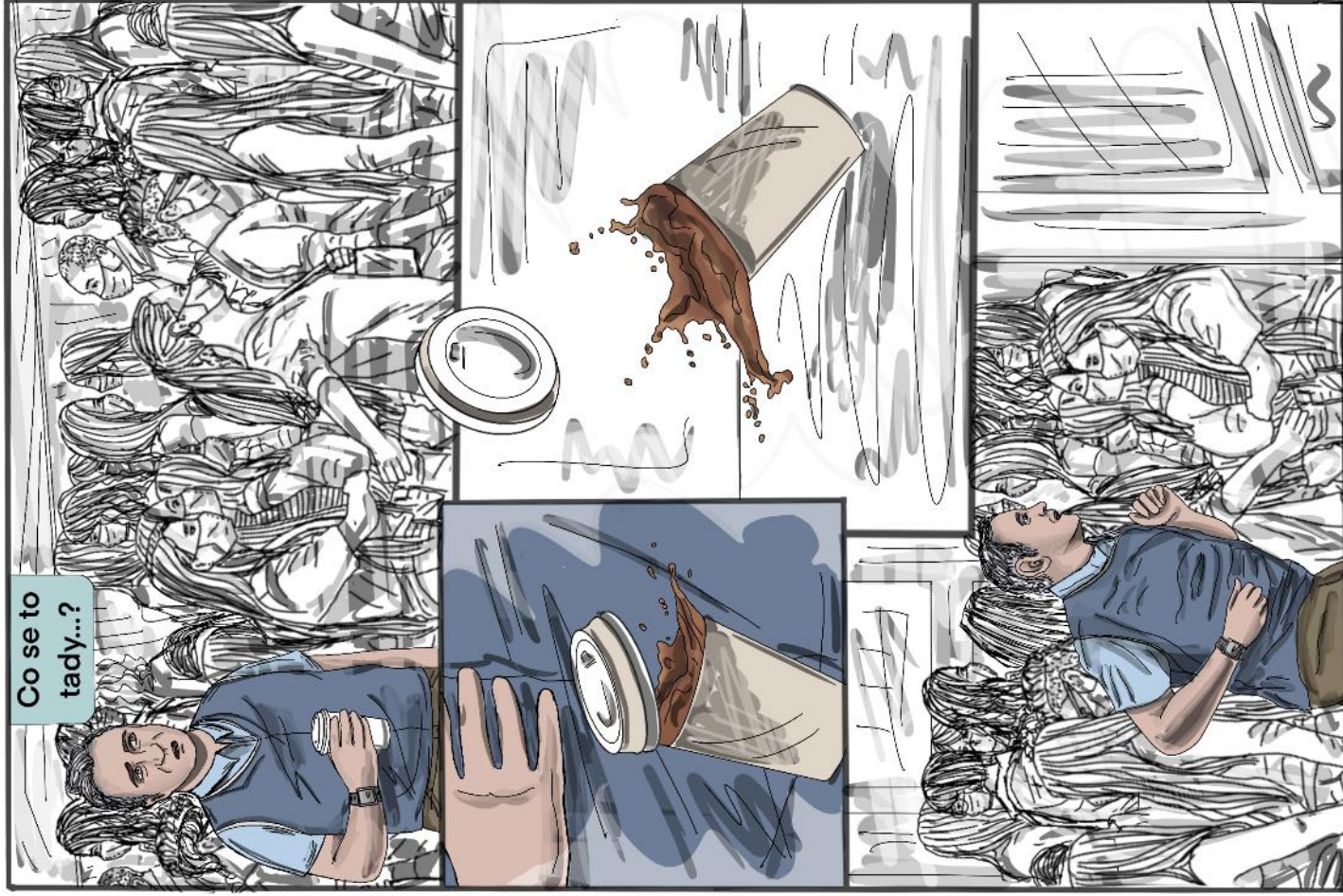

Solomiya Strelbytska

Solomiya Strelbytska

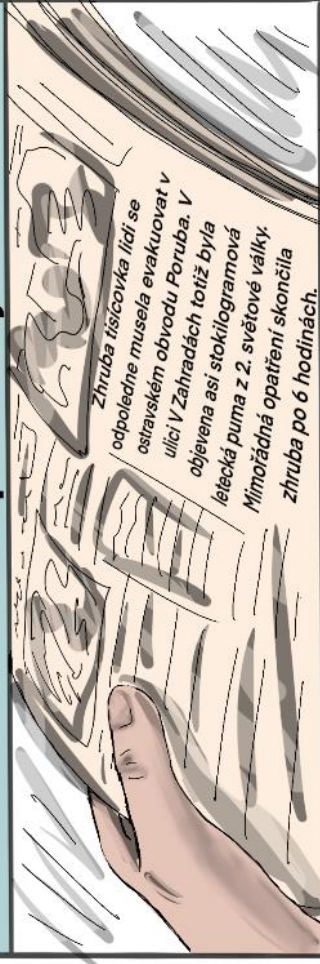
Co se to
tady...?

Solomiya Strelbytska

O den později

Solomiya Strelbytska

Los tígrids en la universidad de Ostrava

El martes 21 de setiembre de 2021 pasamos una tarde inolvidable asistiendo en una conferencia dada en español por la señora Monika Srnková – violonista de origen checo y especialista en musicología que lleva 20 años viviendo estudiando y trabajando en Las Islas Canarias. Una veintena de estudiantes del Liceo Pavel Tigríd se dirigió a la Universidad de Ostrava para descubrir el misterio de los típicos instrumentos canarios. Nos dió mucha gracia hacer conocimiento de la pronunciación canaria del castellano cuya influencia latina y árabe se nota en diferentes aspectos suyos. Gracias al giro cultural y musical descubrimos muchas cosas nuevas. Sabemos ya que los orígenes de la cultura musical en Las Canarias se desarrollaron del folclor de Tambor (desde Francia, España y Portugal) que llevó los instrumentos como „los pistos y el acordeón“ y es bastante probable que el tambor llegó con la conquista que llevó también los instrumentos de cuerda al lado de la ganadería y la agricultura.

Hablando de los instrumentos de cuerda nos viene a la mente „la guitarra y el laúd“ que empiezan en España en el siglo 17. Pero hay que saber que es un arte tocarlos porque la posición de las cuerdas es diferente en cada tipo del instrumento y el dedaje difiere también dependiendo de la posición de las cuerdas. Aparte de esto los árabes dieron a Europa el característico canto desafinado.

Bajo diferentes ondas de la colonización muchos esclavos huían a las montañas y muchos se iban a Cuba para ganar allí algún dinero para poder, después de volver a su casa comprar un poco de la tierra suya de los esclavizadores. „Los cubanos“ llevaron consigo un nuevo estilo de baile y de música que no era fácil de aceptar para las generaciones de los padres y de los abuelos porque éste tenía muy poco que ver con el pudor – „Dios mío!“ - decían las madres La influencia cubana se nota también en la pronunciación del español canario.

En Las Canarias hablamos del mix de diferentes culturas que provienen desde Marruecos, América Latina a Cataluña o sea se trata de la mezcla de la cultura europea, latinoamericana y árabe que se refleja no sólo en la música sino también en la cultura en general, en la arquitectura incluso en el estilo de vida.

Es impresionante que cada cosa que haya llegado a Las Islas se desarrollaba diferentemente en diferentes microregiones lo que llevó la variedad musical.

Dependiendo de la riqueza o de la pobreza de la localidad se usaban diferentes instrumentos. Los más pobres practicaban las persecuciones del cuerpo o se fabricaban instrumentos a base de calabaza.

-En Las Islas había habido mucha pobreza a causa del relieve y de su origen volcánico. A La Isala Lanzarote se mandaban los exiliados cuyas condiciones de vida eran difíciles. A pesar de la vida tal como era, la gente tenía la necesidad de expresar su musicalidad y por eso se fabricaban guitarras e instrumentos de madera hechos de una antigua puerta o mesa que ya no servía. Uno de los instrumentos fabricados así era el „timple“.

Nadie se podría imaginar la cultura de España sin las famosas castañuelas que se pueden tocar de diferentes maneras. Unas se tocan con los dedos y otras con las muñecas. La diferencia se refleja en el ritmo y en el timbre.

Otros instrumentos típicos para Las Canarias son los membranófonos – lo curioso es que el más grande viene de la isla más pequeña y su sonido es el más grave. El mediano se usa en la Procesiones y en las danzas. El coro que suele ser acompañado de los membranófonos canta de un modo afinado pero el solista no.

Un capítulo especial lo representan los aerófonos cuya función primaria era la de avisar el peligro y desempeñaba una función importante en la vida práctica porque con él se podía advertir al vecino que no vivía lejos pero a cuya casa no era fácil llegar rápido por el típico terreno de las islas.

Hasta hoy día los pueblos de las Islas Canarias conservan su propia melodía que se toca los días festivos. Cuando la procesión pasa por el pueblo, uno de los tocadores provenientes desde aquí se pone a tocar su melodía y los demás lo siguen. Así se hace en cada pueblo. El aerófono usado en estas ocasiones se llama el „pito hereño“ y se trata de un tipo de flauta con un sonido agudo. La verdad es que los músicos se ríen de él porque como el instrumento es tan básico no es capaz de dar todos los tonos altos.

La conferencia nos gustó muchísimo y recomendamos a todos seguir la oferta de la Universidad de Ostrava. Esperamos con impaciencia la siguiente conferencia, esta vez sobre México.

Los bachilleros y los futuros bachilleros de las clases 4.A, 4.B, 3.A

Dělám si život krásný, barevný a šťastný

Rozhovor s Amálií Chocholovou

Amálie Chocholová je bývalá studentka JGPT. Po ukončení střední školy se dostala na Filozofickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně na jednooborovou psychologii. Jejím velkým koníčkem je kromě jiného také cestování. Momentálně se v rámci svého studia nachází v Gruzii.

- **Co tě přimělo přihlásit se na jazykové gymnázium?**

Důvodů bylo několik – již na nižším gymnáziu v Jeseníku, odkud pocházím, jsem vycestovala na tři měsíce studovat do Dánska. Tenkrát jsem si uvědomila to, že jazyky mi otevrou dveře do světa a že stojí za to se jim věnovat. Věděla jsem, že nebudu chtít studovat jazyky na VŠ, ale že je budu potřebovat „prakticky“. Z toho důvodu jsem si zvolila jazykové gymnázium. Dále mě to v té době docela táhlo ven, takže jsem si přála dostat se na střední školu někam dál. Jazykové gymnázium v Ostravě jsem si zvolila proto, že se mi líbil koncept naučit se pořádně dva jazyky, kterými se domluvíme, ne naučit se jich pět a neumět pořádně žádný... Zároveň Ostrava není až tak daleko od Jeseníku a taky tam mám nějaké rodinné kořeny, takže volba nebyla těžká.

- **Které jazyky sis zvolila? Proč?**

Zvolila jsem si jako první jazyk němčinu a druhá samozřejmě byla tím pádem angličtina. Na němčinu jako na první jazyk jsem šla z jednoho prostého důvodu – anglicky jsem již na nižším gymnáziu v Jeseníku uměla dobře a chtěla jsem se zlepšit v tom, v čem jsem nebyla až tak

dobrá. Zároveň mě nadchla němčina na Dni otevřených dveří, kam jsem se jela podívat, takže to už mě jen popostrčilo v tom, že je to dobrá volba. A je to krásný jazyk.

- **Byl ve třídě dobrý kolektiv?**

Ano, za mě docela ano. Je to hodně subjektivní otázka, jelikož pod pojmem „dobrý kolektiv“ každý vnímá trochu něco jiného, a také si myslím, že ne všichni jsme to vnímali stejně. Ale za mě osobně je to tak, že jsme neměli mezi spolužáky žádné problémy nebo spory, vycházeli jsme víceméně dobře – samozřejmě si člověk s někým sedne více, s někým méně, ale to je všude.

- **Měla jsi nějaké nejoblíbenější učitele? Kdo byl tvůj favorit?**

Každý má nějaké více a méně oblíbené učitele. Nerada bych hodnotila někoho jako „nejoblíbenějšího“. Nerada v životě dělám žebříčky od nejlepší po nejhorší, ať už se to týká přátel, zemí, nebo třeba knih – protože se to jednoduše nedá říct. Každý učitel, kterého jsem na škole potkala, mi předal něco trochu jiného. Od každého jsem si vzala to, co jsem v dané době potřebovala, a dodnes na spoustu učitelů vzpomínám a objevuji, co všechno mi dali. Někdy to jsou maličkosti, ale ty mohou udělat hodně. A nemusí to být hned, některé věci potřebují akorát více času na to, aby si to člověk uvědomil.

- **Ve kterém z předmětů jsi podle tebe nejméně a nejvíce vynikala?**

No, to se také těžko hodnotí, myslím si, že jsem vynikala v tom, co mě nejvíce bavilo. Jsem spíše humanitně zaměřená, ačkoliv i přírodní vědy mě fascinují. Každopádně co si tak vzpomínám, tak nejčastěji za mnou chodili ostatní pro radu ohledně češtiny nebo němčiny, tak dejme tomu, že tyto dva předměty.

- **Zúčastnila ses v rámci školy nějakého pobytu v zahraničí?**

Ano, zúčastnila jsem se programu Erasmus+ s názvem „Deine Stimme, deine Zukunft/Your voice, your future“, kterého se kromě nás pěti českých studentů z Jazygymu zúčastnili studenti z Bulharska, Turecka a Německa. Pobyt se konal v německém městě Magdeburg a věnovali jsme se nejenom workshopům z oblasti rozhlasu a fotografie. Poté jsem se zúčastnila sportovního pobytu v Rakousku.

- **Pomohly ti jazyky na cestě do Gruzie?**

No, ano. V rámci školy jsem si udělala dva jazykové certifikáty – FCE z angličtiny a DSD z němčiny. Pro vycestování v rámci VŠ je alespoň na Masarykově univerzitě povinné doložit jazykovou znalost na minimální úrovni B2, k čemuž jsem použila FCE certifikát. Původně jsem měla jet minulý semestr ještě do Německa – do Mnichova – kde jsem dokládala DSD. Bohužel kvůli koronavirové epidemii mi tento pobyt nevyšel, ale jak se říká, není všem dnům konec. Určitě bych ještě do Německa ráda na Erasmus odjela, máme v nabídce velmi prestižní univerzitu, a také miluji německý jazyk, takže ho ráda trochu opráším.

- **Udržuješ stále kontakt se svými spolužáky z gymnázia?**

Trochu. S pár nejbližšími lidmi více, s některými vůbec. Přibližně 1–2x za rok se někde potkáme a zjistíme, kde se v životě momentálně nacházíme. Je docela zajímavé, jak má člověk s lidmi čtyři roky společnou cestu a potom se ty cesty někdy úplně rozejdou opačnými směry...

- **Máš nějakou oblíbenou vzpomínku?**

Na školu? No, spousta. Jsou to takové malé střípky, které vytváří hezkou mozaiku. Myslím si, že jsem na střední škole prožívala krásný čas. Samozřejmě mám i méně příjemné vzpomínky, ale ty také potřebujeme k tomu, abychom si uvědomili zase ten druhý pól. Jak už jsem řekla – asi nezmíním jednu vzpomínku, protože každá je něčím jedinečná, zvláštní a oblíbená pro něco jiného.

- **Je hodně rozdílný život v ČR a Gruzii?**

Ano. Gruzie už patří do Asie a jde to poznat. Není to jako cestovat po Evropě. Je tu odlišná kultura a mentalita zdejších obyvatel. Samozřejmě není to takový extrém jako jet třeba do Indie, ale i přesto jsou rozdíly znatelné. Snažím se od místních čerpat a učit se jejich otevřenosti, bezprostřednosti a jakési lehkosti v životě. Jsem zde už měsíc a už jsem si na tu jinakost zvykla. Když mě něco překvapí, tak už se tomu nedivím, ale spíše se směji, protože vlastně už překvapená ani nejsem...

- **Vím, že ráda cestuješ. Které místo bylo pro tebe nejzajímavější?**

A jsme zase u žebříčků... Každé něčím jiným. Každé místo, které navštívím, má svoji jedinečnou atmosféru a chuť. Z každého místa si беру něco jiného a učím se novým věcem.

- **Co tě vedlo k volbě studia psychologie?**

To je dobrá otázka – vlastně nevím. Pro psychologii jsem se rozhodla až v posledním ročníku na gymnáziu s tím, že to zkusím. Psychologie pro mě byla vždy fascinující, zajímavá, bavilo mě zjišťovat si víc a jít hlouběji – ale upřímně řečeno, ani při nástupu na VŠ jsem si nebyla jistá tím, že je to obor pro mě. Ale zjistila jsem, že ano (a úplně!) – v mém oboru jsem se našla hned v prvním semestru ještě více, než jsem čekala, a jsem za to neskutečně vděčná. Mnoho lidí jde na nějakou vysokou školu, zjistí, že to není pro ně, potom zkouší jinou... Já jsem se trefila hned na první dobrou a myslím, že úplně do černého.

- **V jakém profesním odvětví by ses po ukončení studia chtěla pohybovat?**

S psychologií je to trochu složité, každopádně si nejsem jistá, kam přesně v oboru bych se chtěla uchýlit. Je to hodně kreativní práce – pokud člověk chce, jelikož se může angažovat ve spoustě životních sfér. Momentálně je můj plán takový, že bych si chtěla udělat několik kurzů a také terapeutický výcvik a potom pomáhat lidem takovým způsobem, ve kterém vidím smysl.

- **Žiješ ten svůj „vysněný“ život? Jsi šťastná?**

Nemám vysněný život. Žiju přítomností s vědomím, že jedinou chvílí, kterou v životě mám, je právě ta přítomná. Snažím se vdechovat život plnými doušky, objevovat svět, ale také sebe. Protože jaký si život uděláme, jak si ho nastavíme, takový ho budeme mít. Takže si ho dělám krásný, barevný a šťastný.

Adéla Brnková, Julie Kotalová

Stále hledáme nové redaktory našeho školního časopisu.

Přidej se k nám!

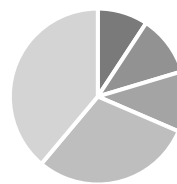
Dnes a před 30 lety: Jak se měnily názory a záliby studentů v proudu času?

Naše gymnázium slaví třicet let a my jsme se rozhodli vrátit s PAULEM do minulosti. Věděli jste, že školní časopis vycházel na naší škole už před pětadvaceti lety? Při listování časopisem z roku 1997 jsme narazili na ankety, v nichž se studenti vyjadřují k otázkám, které se týkají vztahu ke škole, k jednotlivým předmětům i k tomu, jak tráví svůj volný čas. Od té doby uplynulo hodně vody. Neváhali jsme a položili stejné otázky našim současným studentům. Podařilo se nám získat odpovědi 54 respondentů. A teď už velké POROVNÁNÍ.

GRAFY

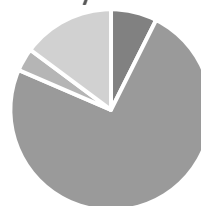
Musím přiznat, že pokud jde o atmosféru ve škole, zase se tak moc nezměnilo. Gymnázium pořád láká studenty, kteří se chtějí věnovat jazykům. Výuka má stále dobrou kvalitu, učitelé jsou na slušné úrovni, škole se daří zanechat u studentů dobrý první dojem. Cítíme se dobře mezi svými spolužáky a kdybychom si mohli ještě jednou vybrat střední školu, většinou bychom neměnili, i když současných nespokojenců je o pár víc. Mezi nejoblíbenějšími předměty najdeme samozřejmě cizí jazyky – francouzštinu a angličtinu. S lítostí musím přiznat, že kdysi druhý nejoblíbenější předmět dějepis své postavení ztratil, stejně tak si pohoršily čeština a tělocvik. Jo, časy se mění. Pořadí nejméně oblíbených předmětů zůstává na humanitním gymnáziu podobné – za přírodní vědy fyziku a matematiku se posunul dějepis a biologie, polepšila si němčina. A jak jsme se změnili my studenti? Pořád rádi sportujeme, ale už ne tak moc jako dřív. Dost čteme, věnujeme se hudbě, ale přibýlo těch, kteří raději lenoší. Škoda že v nabídce z roku 1997 chyběla možnost sociální sítě a počítačové hry. Pokud jde o vztah k četbě, studenti stále vyhledávají dobrodružné knihy, další pořadí se mírně změnilo. Smutné ale je, že ubylo čtenářů. Víme, že 54 respondentů není vzorek, který by měl velkou výpovědní hodnotu, ale přece jenom něco naznačuje. A jak byste odpovídali vy? Nabízíme výběr grafů:

Kdybyste si nyní měli vybrat školu, vybrali byste naši?

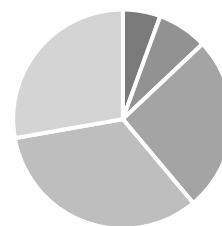
■ Ani náhodou ■ Asi ne ■ Nevím ■ Možná ■ Že váháš

Důvod výběru naší školy

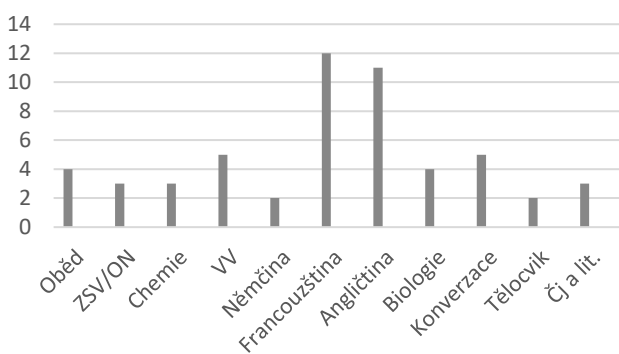
■ Přání rodičů ■ Dobrá pověst ■ Jazykové zaměření ■ Jiný důvod

Jaké byly vaše první pocity z této školy?

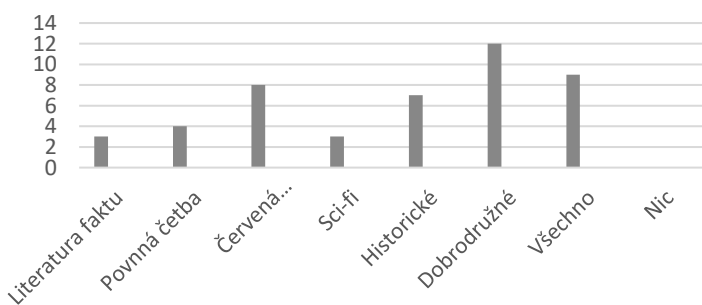

■ No comment ■ Snad se to zlepšilo ■ Mohlo to být i horší

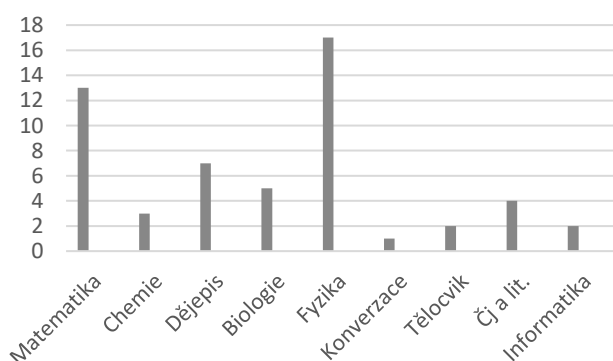
Nejoblíbenější předmět

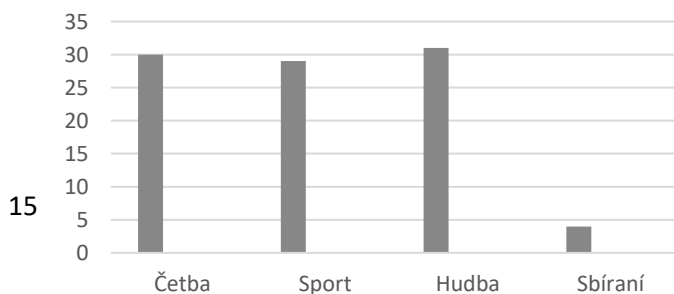
Váš oblíbený žánr?

Nejméně oblíbený předmět

Co patří mezi tvé záliby?

KVÍZ

30 otázek ze skryté historie školy a soukromého života pedagogů

1. Který z učitelů kdysi, když studoval na střední škole, vyhodil svého spolužáka z okna?
A) profesor Olekař
B) profesor Moravec
C) profesorka Tomalová
D) profesor Tomeček
2. Jak se jmenuje kocourek profesorky Vrbkové?
A) Tom
B) nemá kocoura, má kočku
C) Vincent
D) Paul
3. Kolik prstů má profesor Koryčan?
A) 9
B) 11
C) 10
D) Co je to za otázku?
4. Kolik je na škole vyučujících angličtiny?
A) 30
B) 15
C) 12
D) 4
5. Kdo z třídních učitelů kdysi založil ve své třídě „Řízkový fond“?
A) profesor Koryčan
B) profesorka Mlečková
C) profesor Zvolánek
D) profesorka Hrbáčová
6. Kolik let na této škole vyučuje profesor Walker?
A) 23 let
B) 7 let
C) 20 let
D) 2 roky
7. Který třetí obor vystudovala profesorka Šimonková?
A) psychologii
B) filozofii
C) metalurgii
D) matematiku
8. Kde maturovala profesorka Šimonková
A) střední umělecká škola
B) všeobecné gymnázium
C) střední odborné učiliště
D) sportovní gymnázium
9. Který sport dělala profesorka Šimonková závodně?
A) synchronizované plavání
B) curling
C) žádný
D) basketbal
10. Kolik učitelů celkem učí na škole?
A) 47
B) 52
C) 61
D) Jsou tu vůbec nějakí?
11. Kdo z učitelů omylem vyhodil klíče od auta do kontejneru na plasty a pak je z něj ráno před domem lovil?
A) profesorka Vrbková
B) profesor Tomeček
C) profesorka Veselá
D) profesor Mazurek
12. Kolik má titulů profesor Místecký?
A) 3
B) 4
C) žádný
D) 1
13. Kdo z učitelů se stará o školní sbor?
A) profesorka Myslikovjanová
B) profesorka Čvečková
C) profesorka Mikulenková
D) profesor Hruška
14. Jaký sport dělá profesor Moravec?
A) karate
B) judo
C) jezdí na kole
D) Dělají učitelé matematiky sport?
15. Kam směřovala okna jídelny v předchozí budově školy?
A) na zahradu
B) rozhodně ven
C) na venkovní záchody
D) nebyla tam žádná
16. V předchozí budově školy byl automat, prodávající...
A) cigarety
B) kofolu
C) kávu
D) školní potřeby
17. V roce 1999 proběhla školní zahradní party...
A) v Bělském lese
B) na zahradě
C) v Dolní oblasti Vítkovice
D) v Alfa klubu
18. Busta Pavla Tigrida v naší školní zahradě stojí na podstavci, který předtím sloužil...
A) ke rmutování hroznů
B) jako podstavec pro sochu Lenina
C) jako neolitické počítačí zařízení
D) jako zmenšený model pro nikdy nerealizovanou novou školu
19. Kde nejdříve sídlila naše škola?
A) ul. 17. listopadu 715
B) ul. Matěje Kopeckého
C) ul. Čs. exilu
D) ul. Porubská 831
20. Kolik měla studentů naše škola v roce 2005?
A) 501
B) 600
C) 135
D) 290
21. Kdy se JGPT přestěhovala na ul. Gustava Klimenta?
A) v roce 1999
B) v roce 2013
C) v roce 2005
D) v roce 2003
22. Kdo se 1. září 2005 zúčastnil ceremoniálu udělení jména Pavla Tigrida naší škole?
A) Česká televize
B) Ivana Tigridová, manželka Pavla Tigrida
C) Milan Schulz
D) nejstarší dcera Pavla Tigrida
23. Kdy byla poprvé vyvěšena vlajka školy?
A) v roce 1991
B) v roce 2021
C) v roce 2018
D) v roce 1992
24. Kdo ze známých historiků maturoval na JGPT?
A) Bořivoj Čejlovský
B) Alois Adamus
C) Armin Delong
D) Václav Žurek
25. Jaké mělo být téma maturitního plesu 2020?
A) Jazzymwood
B) Pod hvězdovou oblohou
C) Noc v Paříži
D) Winter Wonderland
26. Kolik měří budova naší školy na délku?
A) kolem 79 metrů
B) kolem 70 metrů
C) kolem 56 metrů
D) Nevím, hodně?
27. Kdy byla postavena budova této školy?
A) v roce 1991
B) v roce 1945
C) v roce 1954
D) v roce 1919
28. Kolik dopoledních seminářů bude zahájeno v rámci dopoledního programu oslav 30. výročí založení školy 1. října?
A) 8
B) 22
C) 14
D) 21
29. Kdo z učitelů během svých gymnaziálních studií vyhodil z okna ohryzek a ten zasáhl procházející profesorku matematiky?
A) Profesor Tomeček
B) profesor Hruška
C) profesorka Burešová
D) profesorka Hyllová
30. Kolik redaktorů má školní časopis Paul?
A) 7
B) 11
C) 9
D) 14

PAUL • Školní časopis Jazykového gymnázia Pavla Tigrida • Gustava Klimenta 493, Ostrava-Poruba • www.jazgym.cz
 • Šéfredaktorka: Solomiya Strelbytska • Redaktoři: Adam Štípal, Alice Klenová, Lucie Ruferová, Nikol Křižáková, Adéla Brnková, Julie Kotalová, Tereza Třečáková, Ema Dudková, L.K., Valerie Ďurianová • Grafická úprava: Alice Klenová • Redakční úprava textů: David Vaculík a Jana Myslikovjanová • náklad 200 ks • cena jednoho výtisku 20,- • paul@jazgym.cz • Ostrava 2021 • Sleduj nás na instagramu @pauljgpt!